

Zafer Doruk

Karsambaç

Öykü

İÇİNDEKİLER

Berber Kemal	7
Guguklu Saat	15
Destan	21
Düztaban Zöhre	25
Bilyeler	35
Ayıışığının Bilirkişiliği	41
Günebakan Çiçekleri	45
Horoz	51
İsmiyel	57
Teyzem	63
Zakkum Çiçeği Başlyooooor!	67

Berber Kemal

İşe gidip gelirken Defne Sokak'tan geçiyordum. İki yanı ağaçlık, sessiz, تنها bir sokaktı. Damlarını asma çardaklarının süslediği, yaseminlerin, hanımellerinin, sarmaşık güllerinin avlu duvarlarından sokağa sarktığı tek katlı, küçük evlerin arasından yürürken günün yorgunluğunu unutuyordum.

Sokakta yıllardır kapalı duran bir dükkân vardı, sokağın tek dükkânıydı; kilidi, tarabası paslanmış, eşiğinde otlar bitmişti. Eskiden ne dükkânıydı bilmiyorum, sokağın yıllardır değişmeyen yüzünde göze batmayan, sıradan bir görüntüydü, oradaki varlığı bile unutulmuştu.

O sabah dükkânın açıldığını görünce durup merakla baktım: Etrafı temizlenmiş, duvarları boyanmış, camekânı yenilenmişti. Önündeki tahta sandalyede yaşlı bir adam oturuyordu, eski ama temiz ve ütülü bir takım elbise giymiş, gözü çektiği tespihte, dalıp gitmişti. Olsa olsa bakkal dükkânıdır diye düşündüm, aklıma bu sokakta yapılacak başka iş gelmiyordu. Camdaki yazıyı okuyunca şaşırdım: Berber Kemal. Bakkal dükkânının bile bulunmadığı bu sokakta bir berber görmeyi doğrusu beklemiyordum.

Ertesi gün adam yine dükkânın önünde oturuyordu. Selam verdim, eliyle alıp kalbine ve başının üstüne koydu. Aradan günler geçiyordu, dükkânda hiç müşteri görmemiştim,

adam da yerinden hiç kalkmamış gibi dükkânın önünde oturmaya devam ediyordu. Bir akşam geçerken durup camdan içeri baktım: Tezgâhı, aynası, koltuğu kıdemliydi. Kimbilir nerelerde kimlere hizmet etmişti. Siyah deri bileme kayışını, fırçayı, tası, sabunu, araçların tezgâha diziliş biçimini görünce, işte, dedim, burası eski berber dükkânlarından! Duvarlardaki çerçeveli küçük kartonlarda dualar, özlü sözler, fotoğraflar asılıydı; büyütülüp aynanın üst köşesine iştirilmiş siyah beyaz fotoğraftaki bıyıkları yeni terlemiş, yirmili yaşlarındaki asker tıraşlı delikanlı da Kemal'in gençliği olmalıydı.

Adama doğru dönünce beni müşteri sanıp sandalyesinde doğruldu, sonra saçıma sakalıma baktı: Üç gün önce berberime tıraş olmuştum. Tekrar yerine oturdu.

"Hayırlı olsun," dedim.

"Sağolasın."

Gülümsedim. "Müşteri yok mu?"

"Yok," dedi. "Kısmet. Olur elbet."

"Öyle," dedim. "Her şey kısmet." Yürüyüp gittim.

Sonraki günlerde de berberde hiç müşteri görmedim. Belki de bana rastlamıyordur diye düşündüm; öyle ya, gün içinde birilerinin gelip gitmediğini nereden bilecektim? Açıldığından beri koltuğunda müşteri görmediğim berber dükkânı yaşlı berberden çok bana dert olmuştu. Geçerken, müşteri var mı diye merakla bakıyor, yaşlı adamı otururken görünce üzülüyor, düş kırıklığına uğruyordum.

Çocukluğumun geçtiği çevrelerde, berberlerin henüz "erkek kuaförü" olmadığı günlerde adını sanki bir yerlerde duymuştum. Belki babamın da berberiydi, evimizde ondan söz edilmişti, ilk saç tıraşım için babam beni ona götürmüştü de yıllar sonra şehrin ücra bir mahallesinde, تنها bir sokakta rastlayınca yakınlık duymam bu yüzdendi.

Kendi berberimi düşündüm: kulağının biri küpeli, altın künye, altın kolyeli, Amerikan tıraşlı Kuaför Ömer'i. Tezgâhının üzerinde boy boy spreyleyler, boyalar, kremler, elektrikli, şarjlı çeşit çeşit makine diziliydi. Tarifesinde cilt bakımı, manikür, pedikür, masaj, perma, kil maske gibi ekstra hizmetler de bulunur, müşterilerine mesleğin inceliklerinden, günün modası saç kesiminden, geliştirdiği teknik becerilerden söz eder, bu konuların dışına çıkmaz, çalışırken aynalara bakıp poz keserdi. Arkadaş canlısı, dert ortağı, sırdaş, kalender eski berberleri düşündüm sonra. Muhabbetleri güzeldi, konuşurken ağızlarından bal, şeker damlardı. Hatır gönül, usul erkân bilirlerdi.

Berber Kemal de o eski berberlerden olmalıydı. Bir zamanlar şehrin işlek caddelerinden birinde beş koltuğu, beş lavabosu, dört kalfası, dört de çırağıyla gösterişli bir berber dükkânı vardı; kalfaların dördü de fişek gibiydi. Antep'ten, Maraş'tan, Hatay'dan müşterileri gelir, onları Berber Kemal'in muhabbeti çekerdi; tıraşlarını olur, kebablarını yer, rakılarını içer, biner arabalarına memleketlerine dönerlerdi. Şifalı bitkilerden saçkıran kremi, ülser şurubu, basur merhemi, saç boyası yapar; diş çeker, sünnet ederdi. Şimdiki elektrikli, şarjlı makinelerin yaptığını o mekanik el makinesiyle yapar, müşterinin saçını makasla nakış işler gibi keserdi.

Onu düğünlere, damat tıraşına çağırırlardı. İçkiyi iyi içer, güzel halay çekerdi. Düğün sahipleri günler öncesinden haber verip sıraya girerdi. Eski bir müşterisiyse damadın sağdıçlığını da yapardı. Düşük kemer, krem rengi pantolonunu, yumurta topuklu, sivri burun, siyah ruganlarını, sarı ipekten mongol gömleğini giyer, gömleğin yakasına beyaz bir mendil döşer, akik taşlı gümüş koldüğmelerini takar; arkaya taranmış briyantınli saçları, Ayhan Işık tarzı bıyığıyla yolun başında görünür görünmez mahallenin kadınları onu daha iyi görebilmek için evlerin damına çıkardı.